

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1665/2015
16.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца М.Т. из П., чији је пуномоћник Љ.К., адвокат из Ћ., против туженог АД П. П., чији је пуномоћник И.М., адвокат из П., ради поништаја отказа уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3846/13 од 13.01.2015. године, у седници одржаној 16.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.3846/13 од 13.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П1 631/13 од 03.10.2013. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништено као незаконито решење генералног директора туженог бр.666 од 20.01.2012. године на основу кога му је отказан уговор о раду због технолошког вишка насталог увођењем организационих и економских промена и битног смањења обима пословања, а радни однос му престао са 24.01.2012. године. Тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 202.250,00 динара. Ова пресуда је потврђена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3846/13 од 13.01.2015. године којом је одбијена као неоснована жалба туженог.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је одговорио на ревизију, предлажући да се иста одбије.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана. Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време, почев од 29.07.1985. године на различитим пословима, а последњим анексом од 30.10.2011. године је распоређен на послове технолога почев од 01.11.2011. године. Правилником о организацији и систематизацији послова производно-техничког сектора код туженог од 14.10.2011. године, важећим у то време, на пословима технолога су била утврђена 2 извршиоца са ВСС, па је осим тужиоца који је дипломирани инжењер пољопривреде за технологију ратарских производа, други извршилац на том радном месту био и Б.С., дипломирани инжењер прехранбене технологије биљних производа, који је у исто време премештен на исто радно место. Одлуком о измени наведеног Правилника од 12.01.2012. године, код туженог је смањен број извршилаца на пословима технолога са 2 на 1 извршиоца. Тужени је 16.01.2012. године донео одлуку о утврђивању вишка запослених са списком запослених за чијим радом је престала потреба, којом је утврђен вишак за 11 запослених, међу којима је и тужилац на радном месту технолога. Тужени није доносио програм решавања вишка запослених јер је на дан доношења наведене одлуке код туженог било 234 запослена, а утврђен је вишак од 11 запослених. Побиганим решењем туженог од 21.12.2012. године, тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, као технолошком вишку запослених услед организационих, економских промена код туженог и битног смањења обима пословања, са 24.01.2012. године, а тужени је тужиоцу исплатио отпремнину. Одредбом члана 92. Посебног колективног уговора за делатност пољопривреде, прехранбене, дуванске индустрије и водопривреде од 09.02.2011. године, прописано је да се одређивање запослених за чијим радом је престала потреба врши применом следећих критеријума по редоследу утврђеном овим колективним уговором: 1. основни критеријум: резултати рада запосленог, 2. допунски критеријум: социјално-економски положај запосленог. Одредбом члана 93. је прописано да се резултати рада утврђују на основу стандардног учинка према утврђеним нормативима и стандардима рада у периоду од шест месеци пре доношења програма, односно одлуке о решавању вишка запослених.

Како су тужилац и други извршилац на радном месту технолога Б.С. били распоређени на тај посао 01.11.2011. године, а одлука којом је тужилац оглашен технолошким вишком је донета 16.01.2012. године, нешто више од два месеца након њиховог распоређивања, то критеријум оцене резултата рада на том радном месту није могао бити примењен јер приликом оцењивања није могао бити обухваћен период од шест месеци прописан цитираном одредбом Посебног колективног уговора. Такође је утврђено да резултати рада тужиоца на овом радном месту технолога нису цењени због кратког времена обављања тог посла и да је оцена резултата рада вршена у односу на обављање других различитих послова на којима су овде тужилац и Б.С. раније били распоређени и да прописани допунски критеријум за утврђивање вишка запослених, нису примењени.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право закључивши да је побигано решење о отказу уговора о раду донето на основу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, незаконито донето, без обзира што тужени као послодавац није био у обавези да доноси програм решавања вишка запослених јер тужени приликом доношења одлуке о томе ко ће од

2 извршиоца са ВСС на радном месту технолога бити оглашен за технолошки вишак, није применио чланове 92. и 93. Посебног колективног уговора за делатност пољопривреде, прехранбене и дуванске индустрије и водопривреде Србије од 09.02.2011. године, односно прописане критеријуме.

Нису основани ревизијски наводи туженог о погрешној примени материјалног права који се свде на аргументацију да тужени, односно генерални директор који је донео побијано решење, није ни могао да да оцену резултата рада тужиоца и његовог колеге Б.С. на пословима технолога у претходних шест месеци, пре доношења побијаног решења јер су они пре тога радили на другим радним местима, због чега је он своју оцену о њиховим резултатима рада засновао на основу резултата рада на њиховим претходним пословима и радним задацима, сматрајући да су зато правилно примењени чланови 92. и 93. цитираног Посебног колективног уговора. Истичући да је примена допунског критеријума по одредби овог општег акта била предвиђена само за ситуације кад запослени остварују једнаке резултате рада, што није био конкретни случај и да из тог разлога допунски критеријум није примењен. Ови ревизијски наводи нису основани јер су и по налажењу Врховног касационог суда нижестепени судови правилно закључили да је побијано решење о отказу уговора о раду незаконито донето у ситуацији када тужени није применио критеријуме прописане члановима 92. и 93. цитираног посебног колективног уговора приликом одређивања запосленог за чијим радом престаје потреба, у конкретном случају оцене рада 2 извршиоца на радном месту технолога.

Правилна је донета и одлука о трошковима поступка на основу чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**